

Becsy András

FABULON

- Voltam én már olyan gazdag, hogy azt maguk el sem tudják képzelni! - nézte a plafont Kondás Csaba télapós fejével, aki a Dóm oldalában tanyázott, és csak nagy ritkán, az egyszeri segély miatt jött ki hozzánk.

Somával csak Don Dómnak hívtuk az öreg hobót, mert bár leharcolt volt, de mégis adott magára, igaz, elhasznált ruhái szakadoztak már itt-ott, de azok mind öltönyzakók, régen élre vasalhatott nadrágok és mellények voltak. Csak az inge volt kínai műszálás, de azt nem vette észre senki.

- Gazdag? - kérdezte Soma.
- Az - bólintott Kondás.
- És hova lett a gazdagsága?
- Elgépeztem, aztán meg a család is ment.
- A családot is elgépezte?
- Dehogy! Honnan veszi?
- Volt olyan, aki a nejét játszotta el.
- Nem. A család csak úgy szokásosan. Ripsz-ropsz.
- Ukmukfukk - nézett fel a papírok közül Soma.
- Ja - mondta Kondás.

Ültünk a fülledt irodában, néztem Ildit, bámult ki az ablakon, és nem nagyon akarta a Dont hallgatni, fáradt volt. A főnökség ráncigálta, a gyerekkel közben a kórházat járta, a kúton meg benzint raktak a dízel SEAT-jába.

- És hogyan gazdagodott meg? - kérdezte Soma.
- Utazásból. Románia, Jugoszlávia, Szovjetunió.
- Persze! - mosolyodtam el.
- Isten bizony! - tette a szívére a kezét.
- És mindezt egyedül? - kérdeztem.
- Nem - rázza meg a fejét Kondás. - Kalákában dolgoztunk.
- Szóval egy hálózatot működtetett - nevette el magát Soma. - Akkor maga tényleg egy Don volt.

- Dehogy - legyintett Kondás. - De az üzlet valóban olyan hálózat-szerű volt, csak nem nagyban.

- És hogy lehet több országon át kicsiben bizniszolni? - kérdeztem.

- Hát az úgy volt, hogy én először egy rakat Postinort vittem Romániába még Ceaușescu idején. Akkoriban tilos volt az abortusz, vagy mi a fene, és a fuvaromért csakúgy kapdostak a nők. Ha én akkor beborulok az Oltba, harminc évig nem ívnak a halak.

Ildi erre megfordult, és leült az ágyra.

- És sokat keresett rajta?

- Igen, de a pénzen melegítőket vettem. A románok jó anyagból csinálták azokat.

- Ez az üzleti érzék. Ez hiányzik belőlünk - mondtam kicsit szomorú-kán.

- Belőled! - röhögött Soma.

- Jól van, na! - csitított le bennünket Ildi.

Soma megint a papírokba temetkezett, én meg felálltam, és háttal az ablaknak dőltem. Ildi, megszakítva a csendet, Kondásra nézett.

- Na, és mit csinált a melegítőkkel?

- A haverok vettek jugóban Adidas matricákat, amiket a melegítőkre vasaltunk, és mentünk a szovjetekhez.

Ildi elmosolyodott, mert ez a szakasz ismerős volt neki. Szegeden többen is csinálták ezt, főképp a gyerekeiknek vették az ilyen levonókat az emberek, hogy azok a játszótéren villogni tudjanak, hogy milyen márkás cuccaik vannak. Klassz mackók voltak, az alsón és a felsőn is oldalt két fehér csík futott. Az Adidas ugyanilyen volt, csak három-csíkozású, de ezt kevesen tudták. Nekem állandóan kék jutott ebből a szerkóból, ám volt pirosban is, mindig olyat szerettem volna, de alig lehetett kapni. Nagyon menő volt, mert a Honvéd ilyen színben játszott, és sokan nekik szurkoltak, ezért én is, mert az olyan fiús dolog, meg hogy ne essek ki a focis társaságból, pedig magasról szartam le ezt a csapatoknak drukkolós valamit, én csak a bőrt szerettem rúgni, és ennyi.

- Szóval vitték a szovjetekhez. De oda már akkor is, sőt, mindig is vízum kellett - mondta Ildi.

- Nekünk mindenünk volt.

- És bírták benzinnel? - kérdeztük, Somával meg összemoszolyogtam a dízel SEAT miatt.

- Jó neked, főnök! - szólt Ildihez. - Te annyit utazhatsz, amennyit akarsz, mert most már neked is van benzined.

- Nincs ilyen problémád - szólt közbe Soma.

- Hülyék! - mondta Ildi, de aztán elnevette magát. Kondás nem értett ebből egy szót se, és inkább folytatta a sztoriját.

- Olcsó volt a benzin, és rohadt sok. Mindig két kannát vittünk, biztos, ami biztos. Ha az egyik megtelt, nem állította le a töltőpisztolyt, és csöpögtette ki a kutas, mint nálunk, az utolsó cseppet is, hanem el sem engedte, csak úgy kivette és már vágta is bele a másikba. Fröcsögött a benzin szertesztét.

Elkezdett távol dörögni az ég, mintha lepedőt ráztak volna ki. Mindnyájan az ablakra néztünk. Ezt vártuk már hetek óta. Megváltás volt ez a hang, mély és ölelő, mintha üzenne, hogy hamarosan jön, félelmetesen, és ítéi majd szántóföldek és száraz árkok, sárguló kukoricatáblák és óriási vízlocsoló gépek, növények és emberek felett. De nem dörgött többet. Olyan volt, mint az alvó férfi, aki felhorkan egyszer, aztán a másik oldalára fordul és döglök tovább. Ennyit küldött nekünk, egy jelet, hogy még vagyok, de most sem megyek el hozzátok.

- És a szovjeteknél mit csináltak? - kérdezte Ildi.

- Eladtuk a melegítőket. Én meg Trapperben mentem, és Ungváron megrohantak, hogy mennyiért adnám el a farmert. A dzsekin jól kerestem, az inget is leszedték rólam, de a gatyát már nem adtam.

- És a melegítő's pénzzel mi lett?

- Fúrókat vettünk.

- Fúrókat?

- Igen, fúrókat. Erős, orosz fúrókat, azok nagyon keresettek voltak nálunk. Strapabírók, egy örök élet meg egy nap. Én még vettem ezer május elsejei lufit is. Egy darab magyar pénzben negyven fillér volt, én meg itthon négy forintért eladtam. Az, hogy Mañ 1. volt ráírva, senkit sem érdekelt. Vehettem volna még többet. Ez lett volna az igazi üzlet.

A '80-as évek elején egyszer apámék szintén biznisszeltek Szalontán, és mi is velük mentünk. Krumplit, vaját meg sok más tettek a Trabantba. Nem tudták, hogy ez az egész hogy működik, csak álltunk a főtéren és néztük az embereket. Majd jött egy nő, beszélt valamit anyámmal, apám meg felnyitotta a csomagtartót, és onnantól kezdve özönlött a nép, körbeállták a kocsit. Egy gyerek a telefonfülkéhez

szaladt, és ordított, hogy „Gyere, anya! Van krumpli!”, én meg odasúgtam anyámnak, hogy „Nézd már, van otthon telefonjuk!”.

- Akkor jó nehéz volt az autó! De azért pénz is maradt, nem? - fordult Ildi a Donhoz.

- Maradt, de azt elvertük Ungváron.

- Hogyhogy?

- Rengeteg vodkát vettünk. Menőt, minőségít. Utána kivettünk szobákat, este meg lotyókat vittünk fel. Ott álltak a hotel előtti téren, mint a zombik, és nézték a hotel ablakait. Én csak kiálltam az erkélyre, rámutattam az egyik kevésbé satnyára, és már jött is. Az is olcsó volt.

- Itt írja alá - mutatott a papírra Soma. - Hát, akkor ezek jó kis bulik lehettek.

- Az, azok voltak - bólintott Kondás. Eltette a segélykérelmet, de még ülve maradt. Én a csaphoz mentem vízért, kerülgettem az ágyat meg a székeket, majdnem beleestem a kagylóba.

- Egyszer akartam még egy menetet - folytatta Don -, és kérdeztem, hogy mit kér érte. A hátam mögé mutatott a Fabulon tusfürdőre. Ki is kapta a kezemből, mikor nyújtottam neki, és rögtön eltette a táskájába - nevetett Kondás, aztán köszönt és elsietett.

Ildi felállt és az ablakhoz ment. Nézte a kertet, azt a batár nagy teret előttünk, a megperzselt fűcsomókat, a cserepes földet és a satnya kis virágait, amik nem fognak esőt kapni soha, és ez már biztos. Rohadt meleg volt.

Aszály volt.

KIÁLLÍTÁS

Volt egyszer egy legényünk, aki az idő múltával bácsi lett. Régen a haverjaival reggel kitolta az öregeket, és kiállította őket a boltok elé, a templomok elé, kiállította a sétálóutca sarkaihoz, ledobott nekik egy pokrócot, hogy minél szánalmasabbnak nézzenek ki, a nappali melegedő ingyen kajájával etette őket, vett nekik cigit, majd este beszedte a pénzt, és ha nem dolgoztak elég hatékonyan, nagyon megverte őket, ami nem volt baj, mert másnap még koldusabbnak tűntek.

Nyáron a szállóra csak néha-néha jött, a töltés melletti erdőbe vackolta be magát egészen késő őszig, aztán csinált valami stiklit, és télre bevarrták, áttelelt a sitten, ahol tisztaság volt, meleg volt, jó kaja, vigyáztak rá, március vége felé meg kipihenten szabadult, és ez így ment, amíg bácsivá nem vált, akkor meg beköltözött hozzánk.

Aznap is rohadt meleg volt. Épphogy beléptünk a folyósóra, ő már az iroda előtt állt. Alázatosan köszönt, és ajtónyitás után leült a klienszékre. Bogár szemével figyelte, hogy a kezdéshez hogyan pakoljuk ki a különböző iratokat az asztalra.

- Mi járatban, Jóska bácsi? - kérdezte Ildi.
- A nyugdíjam ügyében jöttem.
- Maga? - fordult felé Soma.
- Igen.
- És mennyi éve van?
- Hogyhogy mennyi évem?
- Mennyit dolgozott?
- Nem sokat, de van ez.

Szemmagasságig emelte az ökölbe szorított kezét, és összetette a két csuklóját.

- Ezt nem számítják be?
- A börtönt? - kérdezte Ildi.
- Igen.
- A nyugdíjhoz?
- Igen.
- Sajnos azt nem.
- Attól függ! - szólt közbe Soma. - Ha rab, akkor nem, de ha bévés, akkor igen.

Jóska bácsi elmosolyodott.

- A smaszerek! - nosztalgizált.
- De ha beszámítanak is, és úgy meglenne a minimális húsz év - magyarázta Ildi -, a pénzt csak hatvanöt éves korától folyósítanak, és elég keveset. Csak arra a húsz évre.

Jóska bácsi maga elé nézett, és bölintott.

- A húsz év a kóterből összejött.
- Hány éves? - kérdezte Soma.
- Jövőre hatvanöt.

- Akkor néznünk kell valami mást, mert ez a nyugdíj-dolog nem fog menni.

- Kellett volna nagyon - magyarázta az öreg -, mert el akartam költözni jó messzire, Dunántúlra.

- És ott mit csinált volna? - kérdezte Ildi.

- Albérletezek. Plusz még az a kis pénz, aztán elélegéltem volna.

- És miért akar elmenni?

- Tíreksz, az a nagy barom azt mondta tegnap, hogy vasárnap nézzünk körül a templomnál, de én tudom, mi lesz ennek a vége.

- Koldusoztatás?

- Igen.

- Csinálta már maga is párszor.

- Az régen volt.

- Hát ne menjen - mondta Soma.

- Előbb-utóbb menni kell. A haverommal már aláírtattak egy átvételit, vagy mit, azóta ők veszik fel a segélyét.

- Azért valamennyit meghagynak neki, nem?

- Persze. Az életét - mosolyodott el az öreg -, egy életnyit.

- És most magukon a sor - nézett a jegyzeteibe Ildi.

- Azért ezt nem érdemeltem meg - csóválta a fejét Jóska bácsi. - Etettem, itattam az öregeket, vettem nekik cigit! Este én cipeltem ide ki az egész bagázst. A mankójuk voltam - tartott egy kis hatásszünetet, majd az ablakon át beömlő fénybe nézett, mint a magányos színész a fejpépbe a sötét színpadon. Egy brechti hős ült a kliensszéken. Mr. Peachum a Koldusoperából. - És mi volt ezért a hála? - folytatta. - Meghurcoltak, börtönbe zártak. Most meg a nyugdíjam is ugrott.

- Mese - mosolygott Soma. - De szép mese.

Mi végeztünk a beszélgetéssel, de Jóska bácsi nem mozdult. Ült és bámult maga elé. Azt egy percre nem gondoltam, hogy a lelkiismeret-furdalás döfött belé, inkább olyan volt, mint egy focimeccs vesztes csapatának egyik lecserélt játékosa. Rájött, hogy ez a nyugdíj mégsem olyan egyszerű, és hogy most őerte fognak eljönni az erős fiatalok.

- Azt beszélnek, hogy volt egyszer itt egy fickó - nézett Ildire -, aki ebből a koldusoztatásból gazdagodott meg, és most Csongrádban a leghatalmasabbak közt van.

- Volt ilyen - mondta Soma az öregnek. - De azért nem lett király. Összegyűjtött belőle annyi pénzt, hogy albérletbe menjen, szakács volt...

- Cukrász – helyesbített Ildi.
  - Szóval elkezdett melózni, vett egy lakást, most meg már cukrászdája van, és családja. De ennyi, nem több.
  - A koldusoztatást is lehet ésszel csinálni! – mondtam, de ezt Ildi nem tartotta viccesnek.
  - Azt hittem, hogy ez csak mese – nézett ránk az öreg.
  - De azért jó hallgatni, nem? – kérdezte Soma.
  - Kicsit sajnálom is, hogy nem az.
  - Hát, igen! Most már tudja, hogy másképp is alakulhatott volna, mert másképp is alakulhat.
  - Persze nem ilyen pénzből – tette hozzá gyorsan Ildi.
- Azért egy Fagin-féle karaktert a Twist Olivérből még kinéztem belőle, csak néhány zsebes srácot kellene szárnyai alá venni. Az ingyen kaja a nappali melegedőből jó tárgyalási alap lehetne, de más hangnemet kéne megütni.
- És hogy hívták azt az embert? – kérdezte váratlanul Jóska bácsi. Összenéztünk, Soma elmosolyodott.
  - Arra már nem emlékszünk.
- Aztán mi elővettük a papírmunkát, ő meg nézte a linóleumot, bólogatott, a csuklóját dörzsölgette, és az ártéri fákra gondolt a töltésnél, hogy most már más vackolta be magát a helyére, neki meg itt kell maradnia nálunk, ahol nem bújhat el, nem menekülhet, szem előtt van, mindenki látja, és nincs mese, kiállítási tárgy lett.
- Drága, drága, öreg verőlegényem! – fordult végül felé Ildi. – Most menjen át a szobájába, mi meg átnézzük, hogy mit tehetünk még a segélyen kívül magáért.
- És ez lett. Vigyáztunk rá. Beírtuk benmaradósnak. Ildi reggel hozta neki a tejet, hozzá kiflit, vagy zsömlét, délben a nappali melegedőből kértünk ebédet, Soma és én meg elzavartuk délelőttönként Tirekszet és csapatát. És Jóska bácsi élt, így élt, míg meg nem halt.

THE THREE-DAY BLOW

Már három napja esett. Örültünk, hogy azt az átkozott port leverte, de a meleggel nem tudott mit kezdeni. Csak egy-két fokot ment le a hőmérő higanyszála, cserébe iszonyú párás levegőt hozott. A cserepes föld olyan gyorsan szívta magába a vizet, hogy maradt, amilyen volt. Semmi sár, vagy tócsa.

Gubbasztottunk az irodában, és az adminisztrációt néztük át, hátha azzal elüthetjük az időt, de nem találtunk hibát. A központ sem telefonált, és az éjszakai műszakosok is azt mondták, hogy minden rendben ment.

Az árkád alatt csomó ember ácsorgott, várták a buszt, ami valahova Bács-Kiskunba vitte őket egy gyárba, ahol külföldi cuccokat kellett átcímkeznük „magyar termék”-re. Persze ezt nem hittem el, mert ilyen nem is fordulhat elő.

Az éjjel elszállították az egyik öreget. Egy hosszú kezelésen ment át, mert tüdőrákos volt, de valamilyen isteni beavatkozás folytán túlélte. Kilenc hónapra rá kapott kontrollt, de már nem tudtak segíteni rajta, az agydaganat, ami ezalatt nőtt, elvitte. A tüdeje viszont tiszta maradt.

Telefonáltak a pécsiek, hogy az autószerelő srác, aki sokszor balhézott nálunk, meghalt. Nem volt pénze drogra, ezért mindig benzint ivott, és egy feles azonnal kiütötte. Végül elment Dunántúlra, de egy löket után rágyújtott, és azonnal belobbantak a belei. Kár volt érte. Kár volt mindenkiért.

Aztán átmentünk a másik épületbe szobavizitre, de addigra a takarítónők tisztára mostak mindent, a szobák felső sarkaiból is letörölték a pókhálót, amire az igazgató ugrott, mert mikor raportra jött, csak azt nézte. Ha talált olyat, lecseszte a személyzetet, hogy azt a pók nem most szötte oda, és hogy lehet nekifogni újra az egésznek.

Ildi az iroda ablakánál állt, olyan volt, mint egy Alex Russell Flint-kép. Nézte, hogy milyen pocsék munkát művel az időjárás, ez a monszun, mert olyan volt az egész, csak folyók, tengerek és óceán nélkül. A kókadtt, kis virágjait elkezdte kinyírni a zuhé, de nem sikerült, mert mikor szitálásra fogta vissza magát, a növények felemelték a fejüket, és próbáltak feltápáskodni. És ez így ment. Földre verte őket, azok meg utána az ég felé feszültek.

- Mennyit bajlódtunk ezekkel a virágokkal! - mondta Ildi.
- Ja - nézett rá Soma. - Hoztuk az ásókat, meg puhítottuk a talajt.
- Aszály volt - néztem fel az újságból.
- Öntöztem őket, vödörszámra hordtam a vizet. Milyen furcsa! Most meg pont a víz fog végezni velük! - tűnődött Ildi.

Soma elpakolta a hangtálait, én meg elővettem az öngyújtót meg a cigit, hogy elszívok egy szálát az árkádok alatt.

- Fiúk! - fordult felénk. - Most két hétig nem leszek.
- Szabira mész? - kérdezte Soma.
- Csináltattam egy nagylabort, és valami nem stimmel. Hívtak a klinikáról. Az igazgatónő már tud róla. Aztán jövök.

Öltözködni kezdett. Csak egy esődzsekije volt, mert kocsival jött. A táskájából előkotorta a slusszkulcsot, és indult, de az ajtóból még visszaszólt.

- Addig Soma viszi a házat - mondta, mi meg bólintottunk.

Az ablakból néztük, ahogy fut, beszáll az autóba, kikanyarodik és eltűnik. Minden olyan homályos volt az esőtől. Nem is tudom, melyik képre hasonlítottunk. Lehet, hogy nincs is ilyen kép. Lehet, hogy ezt meg se lehet festeni.

SZTORIK

- Meg fogok dögleni ebben az öltönyben - igazgatta a nyakkendőjét Soma a kézmosó tükre előtt. - Sose szerettem ezeket a dolgokat.

- Ez nem szeretet kérdése - válaszoltam, míg a zakómat nézegettem, hogy van-e valami rajta: szösz, korpa, hajszál, vagy ilyesmi.

- A nyakkendőre mondtam.

- Mindjárt segítek.

- Értesz hozzá?

- Aha - bólintottam.

Az öltönyöm patent volt, tiszta. Ötféle lógott otthon a szekrényben. Egysoros volt mindegyik. Sok jött és ment életem során, de arra az ötre vigyáztam.

Volt egy gyönyörű fekete. Még a régi bérházban kaptam. Csikós doktoré volt, aki Amerikából hozatta az anyagot, és az öreg Kobán

szabóval varrattatta meg. Aztán a doki meghalt, az örökösök meg eladták, anyám meg megvette. Mintha rám öntötték volna. Mindig abban jártam, ha valami volt, de kihíztam, és attól kezdve csak a remény maradt meg, hogy egyszer majd lefogyok hozzá.

A másikat nagyapám hagyta rám. Sötét, apró kockás. Azt én vittem el Kobán szabóhoz, hogy igazítsa rám, és nem is csalódtam, de egy idő múlva azt is kihíztam. Mérgemben fogyókúrázni kezdtem, és sikerült is.

Akkor jelent meg az első kötetem, és a honoráriumból megvettem álmaim öltönyét, egy vajszínűt mellénnyel, plasztronnal. Egyszer használtam csak, egy esküvőn. Már nem emlékszem, hogy kién, csak arra, hogy nagyon tetszettem magamnak. Aztán az is úgy járt, mint a többi, és azóta is a szekrényben lóg egy öltönytartóban a legmagasabb szintű biztonsági óvintézkedések mellett.

A negyedik egy kék volt, Kati vette a bálásban. Ez csak egy évezredben egyszer történik meg az emberrel, hogy ilyenre bukkan a turiban. Ezt is a kilók tették parkoló pályára.

És van a mostani, amit szeretek, ez a mindenhez felvehető fekete. Nekem öltöny-korszakaim vannak. A fekete-fiatalság, az apró kockás húszas-harmincas évek, vajszín-pillanatok, kék-érdekes, és ez a minde-nes-hálás mai.

- Te mivel mész? - kérdezte Soma.
- Taxival. És te?
- Bicajjal. Azzal jöttem reggel, most már nem hagyom itt.
- Oké - bólintottam.
- Picsába, ezt a szart! - vágta az ágyra a nyakkendőt.
- Megcsinálom - vettem a kezembe. Soma jóval magasabb volt nálam, hozzá kellett mérnem a hosszúságát.
- Hol tanultad?
- Dédanyám temetésén - mondtam, Soma meg beleröhögött a tükörbe.
- De hülye vagy! - fordult felém.
- De, tényleg!
- Jó. Akkor megkötöd?
- Igen - nevettem el magam.
- Szóval a temetésen?

- Ja. Hát, az kész kabaré volt! Nagypám mellett álltam, meleg volt, senkin sem volt kabát, sok szép öltöny verődött össze, én meg a Ravatalozót Falatozónak olvastam.

- Ez volt az első temetésed? - mosolygott.

- Igen.

- Lehet, hogy izgultál.

- Nem. Valami baj volt. Láttam a betűket, de nem bírtam összeolvasni, vagy ha igen, akkor meg nem értettem, hogy miről szól a szöveg. Apám a haját tépte.

- Volt valami a fejeddel? Valamilyen dísz?

- Dehogy, meg ezt meg se mertem mondani.

- Szar ügy - mondta Soma.

- Az.

- Az ilyenek mentek a gyógyóba.

- Ja. Szóval amikor már a koporsót vitték, az öreg mutogatni kezdte a tömegben, hogy melyik a gojzer varrott cipő, hogy ott minden varrva van, és szinte örök életű, meg hogy milyen az apró kockás öltöny, és még ha sötét is, nem igazán temetésre való, meg ilyesmiket. A kötést meg a tor alatt tanította meg.

- És azóta te is ilyen lettél, ha már profi nyakkendőös vagy - mosolygott rám.

- Nem, én nem. Van ez az öltönyöm, és ennyi - hazudtam egy kicsit, mert nem akartam kilógni a csapatból. Mármint kettőnk közül nem akartam, vagy inkább nem akartam, hogy ő kilógjon, vagy már a franc se tudja, hogy mit akartam, ez inkább csak egy olyan érzés volt, hogy most együtt kell hogy legyünk, kicsit olyan egyformák.

Aztán kopogott a takarító néni, hogy mikor indulunk, mondtuk, hogy nemsokára, Soma előbb, mert biciklivel van, én meg majd taxival megyek. Mondta, hogy szépen felöltöztünk, és adott egy csokor virágot, hogy azt is vigyük a nevükben. Mondtuk, hogy jó. Azzal a néni elment, Soma pakolászni kezdett, én meg közben megkötöttem a nyakkendőjét, ő nyakába vette, és megigazította.

- Na, milyen? - kérdeztem.

- Szuper!

Nekem szebb öltönyöm volt. Kicsi vagyok és kövér, de ez nem látszódik, ha ezt veszem fel, ezért is érzem jól magam benne. Ez a ruházat eltakarja, amit nem akarsz megmutatni. A testi hibáid, a

sebezhetőséged. Komolynak mutat, erősnek és határozottnak. Temetéseken és esküvőkön, keresztelőkör és munkahelyi ünnepeken válsz benne ilyenné. Az olyan jellegtelen alaknak, mint én vagyok, kell a páncél, hogy ne tudják, amit én tudok, és ne lássák, amit én látok.

Nagyapám magas volt és szép, mégis öltönyt hordott. Így volt ő egész. Mi lehetett a szövet mögött? A piperkőcség a roncsolt lélek egyik jele.

- Apámat egy november végi pénteken temettük. Iszonyú hideg volt - néztem az ablakra, ahol utoljára mi ketten álltunk, és nem láttunk semmit az esőtől. - Belenéztem az urnába - tártam szét a karom -, és csak egy gyufás skatulyaszerű dobozka volt benne szalaggal átkötve.

- Tényleg? Máshol az egész tele van hamuval.

- Én is azt hittem, hogy olyan lesz, de nem.

- Milyen temetés volt? - kérdezte Soma, és leült az ágy egyik végébe.

- Katolikus. Nem tudom, hogy hívő volt-e, mert soha nem beszélt róla, meg nem is járt templomba. Gondoltuk is, hogy majd sokat kell perkálni, de annyit mégsem kellett, mert kiderült, hogy élete vége felé minden évben elment a plébániára, és befizette az egyházi adót.

- Akkor az jól jött.

- Jól. A pap kért egy életrajzot. Kicsit hosszúra sikerült, de azt mondta, majd kiveszi a lényegét. De megint gubanc volt.

- A Becsy-dolog?

- Az. Minden Becsei volt. Becseiről szólt a gyászbeszéd, Becseinek búcsúztatta és Becseiként temette el.

- Ennyit az önéletrajzról!

- Ja - vontam meg a vállam.

Az asztali naptár tele volt firkálva, csak az aznapi sáv volt üres. Csomó cím, telefonszám és határidők között egy vastag, fehér senkiföldje.

- És a gyázmise, szombaton?

- Na, az egy nagy mutatóvagy volt! - mosolyodtam el. - Már negyedórával a kezdés előtt bent voltunk. Anyám az első sorban ült, mi meg a harmadikban. Öcsém már leült, én meg indultam utána, de elfelejtettem, hogy ehhez át kell lépni egy deszkán, vagy min.

- Beestél a padba, mi?

- Be - mondtam -, egy „Kurva életbe!” kíséretében.

- Klassz volt az akusztika?

- Enyhén - bólintottam. - Öcsém meg a kezébe temetkezett.

- Küzdött a röhögéssel?

- Nagy harcban volt vele.
- Ilyenek mindig vannak – legyintett Soma. – Egész héten futkározol, gyászjelentéseket nyomtatsz, postaládákba dobod, a temetkezési szolgáltatónál fizeted, amit kell. Észre sem veszi azt az első hetet az ember. Fel sem fogja. Az igazi gyász csak utána jön – mondta Soma, én meg levettem a zakóm, és leültem az ágy másik végébe.

- Aztán rájöttem a mise közben – folytattam –, hogy majd állni is kell, és térdelni is, de már elfelejtettem a koreográfiát, úgyhogy az egészet hátrafordított fejjel, a gyakorlottabbakat lesve hallgattam végig.

- És milyen volt a mise?

- Nem tudom. Csak anyámra emlékszem. Elöl ült. Odament hozzá a plébános, és elnézést kért a Becsei miatt, gondolom, várta, hogy a válasz megfelelő lesz, és majd csak annyit hall, hogy „ó, nem történt semmi”, de anyám csak biccentett. Ott ült, és nem érdekelte a pap se, és a gimnasztika se.

- Nem volt megbocsátó kedvében – nézett rám Soma, majd ő is az asztali naptárra nézett.

- Nem.

Ültünk az ágyon, és bámultuk a csokrot meg a koszorút. Nem akartunk egymáshoz szólni, de a szoba benn tartott, nem engedett el. Már nyolc éve, hogy magába láncolt bennünket. Iktatószámok, dossziék és kitöltetlen űrlapok ragadtak ránk, a két asztal és a kliensszék alá kerültünk, a linóleum pora fojtogatott. A megrepedt kagyló a fali csempére verte a vizet.

- Hát, ez gyors volt – mondtam magam elé nézve.

- Az. Gyors – bólintott Soma.

Lassan készülődtünk. Én hívtam a taxit, Soma meg vette a kabátját, és indult.

- Viszed a virágokat?

- Viszem – mondtam.

- Akkor ott találkozunk.

- Mi lesz a cuccaival? – kérdeztem.

- A héten kijön érte az anyukája. Én már összeszedtem néhány dolgot.

- Mit írártál a szalagra? Emléked őrizzük, vagy Fájó szívvel?

- Nem. Csak annyit, hogy „Ildinek – András és Soma”.